

2022. NOVEMBER 17.
XXXII. ÉVFOLYAM, 46. SZÁM
WWW.ERDELYINAPLO.RO

Erdélyi Napló

INTERJÚ TAMÁS GÁBOR KOLOZSVÁRI SZÁRMAZÁSÚ, SVÉDORSZÁGBAN ÉLŐ TÁNCDALÉNEKESSEL

A közönség szeretete ad erőt a folytatáshoz

Tamás Gábort nem kell bemutatni az olvasóknak. Az egyik legnépszerűbb könnyűzene-énekes, dalszerző, aki számtalan slágerrel ajándékozta meg közönségét. Közelgő erdélyi turnéja alkalmából beszélgettünk a művésszel.

→ NÁNÓ CSABA

Hosszú és eredményes karriert tudhatsz magad mögött, dalaidat a világ minden részén ismeri a magyarság. Hogyan, mikor indult zenei pályád?

Tízéves koromban indultam el zenei pályámon, amikor a kolozsvári zeneiskola padjából beválogattak a helyi magyar, illetve román opera gyerekkórusába. Itt sajátítottam el a helyes énektechnikát, a légzést és a színpadi játékokat annak ellenére, hogy az operában a zene a fontosabb. Az operában később még szólószerepet is énekelhettem, még hozzá Puccini Tosca című operájában a pástoráriát. Az előadás végén a felnőtt énekesek engem hagytak legutolsónak, hogy kijöjsek a függöny elé meghajolni. A közönség felállva tapsolt, és bravó-kiáltásokkal ünnepelt. Amíg élek, nem felejttem ezt a szép emléket. Úgy gondolom, az akkori siker hatására álmodtam meg azt, hogy énekes leszek.

Gyakorlatilag egész életedben énekeltél. Mit jelent számodra a nagybettűs Zene?

→ Tamás Gábor

Kolozsváron születtem 1948. május 31-én. Gyerekkorában klasszikus zenét tanult, a román és a magyar opera gyermekkórusában is helyet kapott. 1967-től felhagyott a komolyzenével, és könnyűzenével kezdett el foglalkozni, őt tartják a romániai magyar könnyűzenei műfaj egyik megteremtőjének. 1973 és 1975 között könnyűzenei szerkesztőként dolgozott a bukaresti televízió és rádió magyar adásainál, 1976-ban Svédországban telepedett le. 2004-ben megkapta a Magyar Kultúra Lovagja címet, majd az értékes Duna-díjat, illetve A Világ Magyarságáért művészeti díjat. 2018-ban Áder János köztársasági elnöktől a Magyar Arany Érdemkeresztet vehette át. Több Platina-, Gyémánt- és Aranylemez tulajdonosa.

Mindent! Egész életemet a zene töltötte ki, határozta meg, és ez mindmáig így van! Szerencsésnek érzem magam, hiszen egy olyan adottsággal áldott meg a Jóisten, amely eleinte csak hobbi volt, később viszont „szakmámmá” vált, és családommal együtt meg is élhetünk belőle. A zenének köszönhetem, hogy koncertjeimmel bejárhattam a világot és rengeteg barátot szereztem, ami a mai nem igazán jó irányba tartó világban nagyon sokat jelent számomra!

Egy másik tényező, amely meghatározta a pályámat – a szerencse! Hiszen erre is szükség van ahhoz, hogy a tehetséges fiatalból végül is sikeres előadóművész váljék. Kegyes volt hozzám a sors, hiszen csodálatos emberek voltak a tanítóim, tanárain, mentoraim, ragyogó zenészek társaságában nevelkedtem, majd később velük együtt léptem fel, mikor már én választhattam meg az engem kísérő zenekar tagjait. Még egy nagyon fontos tényező, a természetem, amelyért újra csak szerencsésnek érzem magam. Az ikrek csillagjegyében születtem, és ez természetesen rányomja bélyegét egyéniségemre. Mindig az a típus voltam, akit a tervek éltettek, mindig várok valamit, és ahogy az egyik tervemet megvalósítottam már hozzá is kezdek a következőhöz.

Rengeteg dalodat veled együtt énekl a közönség. A romániai magyar könnyűzene talán legnagyobb slágerét, a Donát úti orgonákat generációk fiataljai és idősei dúdolják. Hogyan találkozott az énekes és a dal?

FOTÓ: MUHARI LÁSZLÓ

Tamás Gábor rendszeresen visszatér szülőföldjére

1974-ben, amikor már néhány könnyűzenei fesztivált megnyertem, a bukaresti Román Televízió Magyar Adása keresett meg azzal, hogy „volt az 50-es években itt Kolozsvárt egy dal, amelyet most újra el kellene énekelnie valakinek a Tapsoljuk Kolozsvárt című varietéműsorban”, s amelyet a tévé felvesz. És hát... rám gondoltak. Egyáltalán nem örültem, hiszen akkori pályatársaim (mások mellett Bokor Ildikó, Győri Klára) nemzetközi slágereket énekeltek magyar szöveggel, én meg ezt az „ismeretlen” dalt fogom előadni? Nos, amikor elénekeltem és beindult a véget nem érő taps, akkor értettem meg, hogy mit jelent a dal a kolozsvári magyarságnak, majd később az erdélyi magyaroknak.

Erdély a szülőfölded, a nagyvilág a hazád. Milyen fontos ele-

→ **Kegyes volt hozzám a sors, hiszen csodálatos emberek voltak a tanítóim, tanárain, mentoraim, ragyogó zenészek társaságában nevelkedtem, majd később velük együtt léptem fel, mikor már én választhattam meg az engem kísérő zenekar tagjait.**

meket vittél magaddal itthonról vándorutadra?

Mindenekelőtt azt a zenei alapot, oktatást, amelyet a zeneiskolától kezdve a Zeneakadémia abszolválásáig kaptam, no meg azt a magyarságtudatot, a neveltetést, amely szülővárosomban, Kolozsvárt kaptam, és amely a hosszú utamon sokszor segített a nehézségek legyőzésében.

→ **A turné állomásai:**

November 27-én Csíkszereda – Kultúrház, 28-án Kolozsvár – Állami Magyar Opera, 29-én Marosvásárhely- Kultúrpalota, 30-án Brassó – Redut-terem.

Fiatalon távoztál az országból. Mit hagytál magad mögött és mi várt rád idegenben?

Gyakorlatilag magam mögött hagytam a családot, a szülőföldet, a barátokat, egyszerűen mindent! Amíg élek, nem felejttem el a pillanatot, amikor az alig hároméves kisfiamtól, Attilától úgy búcsúztam el, hogy nem tudtam, mikor fogom viszontlátni. Ezt csak az tudja megérteni, aki átélte mindent. Aztán jött a nagy ismeretlen, új világ, új ország, új nyelv és minden, ami ezzel jár.

Nehéz volt a beilleszkedés? Mennyire összefogó, segítőkész a magyar diaszpóra?

Nem volt könnyű a beilleszkedés, de ebben is a zene segített a legtöbbet, no meg persze az otthoni neveltetés, hiszen édesapám mindig azt mondta: „fiam neked kétszer annyit kell tudni, mint egy románnak, ha érvényesülni akarsz ebben az országban”. Új hazát választottam, Svédországot, a skandináv népek nagyon segítőkészek és befogadóak voltak. Ugyanakkor hamar tudatosult bennem Tamási Áron mondása, miszerint „házat akárhol vehetsz, de hazát csak otthon találsz.”

Szülőföldeden korán ismert és népszerű lettél. Mikor ismert meg a magyarországi közönség?

Otthon már a 70-es években ismerték, hallhatták dalaimat, de Magyarországon csak később, 2004-ben lettem ismert. Már svéd állampolgár voltam, amikor a műholdas Duna tévé élőben közvetítette a budapesti Uránia Nemzeti Filmszínházról az első lemezbemutató koncertemet. Ezt követően szinte minden magától ment, hiszen a nagy nézettségű és népszerű Kívánságkosár című műsorban naponta kérték a dalaimat, így aztán a világ különböző tájaira szétszéledt magyarság is megismerhette szerzeményeimet.

folytatás a 3. oldalon